

A Kúria gyakorlatából

BERKES BÁLINT¹

Between March 2014 and May 2014, the Curia of Hungary rendered important decisions in respect of the following fundamental rights issues: right to human dignity [Article II of the Fundamental Law], right to have access to and disseminate information of public interest [Article VI, paragraph (2) of the Fundamental Law], right to peaceful assembly [Article VIII, paragraph (1) of the Fundamental Law], right to freedom of expression and right to freedom of the press [Article IX, paragraphs (1) and (2) of the Fundamental Law], political campaign advertisements [Article IX, paragraph (3) of the Fundamental Law], the provision of social security [Article XIX of the Fundamental Law], right to the preservation of one's physical and mental health [Article XX of the Fundamental Law], right to stand as candidate in parliamentary elections, in local governmental and mayoral elections, and in elections to the European Parliament [Article XXIII, paragraph (1) of the Fundamental Law], right to have one's affairs handled impartially, fairly and within a reasonable time by the authorities, and right to a fair court trial [Article XXIV, paragraph (1) and Article XXVIII, paragraph (1) of the Fundamental Law].

A Kúria ítélező tanácsai 2014. március 1-je és 2014. május 15-e között az Alaptörvénynek a alapvető jogokat és kötelezéseket szabályozó Szabadság és felelősség című fejezetéhez kapcsolódóan több alapjog érvényesülését is vizsgálták. Így döntéseket hoztak az emberi méltósághoz való jogot, a közérdekű adatok megismeréséhez fűződő jogot, a gyülekezéshez való jogot, a véleménynyilvánítás és a sajtó szabadságát, a politikai reklámok választási kampányidőszakban való közlését, a szociális biztonságot, a testi és lelki egészséghez való jogot, a passzív választójogot, valamint a tisztességes hatósági és bírósági eljáráshoz való jogot érintő ügyekben.

Az emberi méltósághoz való jog (az Alaptörvény II. cikke) és ahhoz kapcsolódóan a szociális biztonság (az Alaptörvény XIX. cikke), valamint a testi és lelki egészséghez való jog (az Alaptörvény XX. cikke) tekintetében a Kúria a Nemzeti Választási Bizottság határozata ellen benyújtott bírósági felülvizsgálati kérelem folytán megindult nemperes eljárásban megállapította, hogy a kérelmezőnek többek között az Alaptörvény II., XIX. és XX. cikkének megsértésére alapított bírósági felülvizsgálati kérelme alaptalan. Végzésének indokolásában a Kúria kifejtette, hogy a választási eljárásról szóló, 2013. évi XXXVI. törvény (Ve.) 124. § (2) bekezdése szerint a független jelöltként indulni szándékozó választópolgár, illetve jelöltet állítani szándékozó jelölt szervezet a rendelkezésére bocsátott összes ajánlóívet köteles átadni a választási

¹ A Kúria Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának munkatársa.

irodának a jelölt bejelentésére rendelkezésre álló határidőben. E kötelezettség elmulasztása esetén a jelölt nyilvántartásba vételére illetékes választási bizottság hivatalból eljárva bírságot szab ki. Az ajánlóívek átadásának elmulasztása miatt a kötelezett objektív felelősséggel tartozik, a mulasztáshoz vezető egyedi körülmények értékelésére, mérlegelésére, méltányosság gyakorlására ez okból nincs lehetőség. Erre figyelemmel a választási szerveknek elegendő a mulasztás tényének megállapítása, egyéb körülmény vizsgálata szükségtelen. Tekintettel arra, hogy a Nemzeti Választási Bizottság a tényállást feltárta, határozatát pedig az irányadó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával az Alaptörvény hivatkozott rendelkezéseinek megsértése nélkül hozta meg, a Kúria a Nemzeti Választási Bizottság támadott határozatát helybenhagyta (a Kúria Kvk.III.37.297/2014/3. számú végzése).

A közérdekű adatok megismeréséhez fűződő jogot [az Alaptörvény VI. cikkének (2) bekezdése] és ahhoz kapcsolódóan a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot [az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése] érintően a Kúria az Alkotmánybíróság kúriai ítéletet megsemmisítő határozata alapján követendő eljárás meghatározása tárgyában nemperes eljárás keretében a korábban eljárt első- és másodfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyező, továbbá az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasító végzést hozott.

Végzésének indokolása szerint az ügyben eljáró Alkotmánybíróság határozatában megállapította, hogy a Kúria alkotmányjogi panasszal támadott ítélete alaptörvényellenes, ezért azt megsemmisítette, illetve alkotmányos követelményt határozott meg. E szerint az Alaptörvény VI. cikkének (2) bekezdése és I. cikkének (3) bekezdése alapján alkotmányos követelmény, hogy a közérdekű adat kiadása iránt indított ügyben eljáró bíróságnak az adat döntés-előkészítő jellegére való hivatkozáson alapuló nyilvánosságkorlátozását annak formai és tartalmi szempontú indoklására kiterjedően, a döntéshozatali folyamat lezárására tekintet nélkül, minden esetben felül kell vizsgálnia.

Az alkotmánybírósági határozat többek között rámutatott, hogy ahogy önmagában az igényelt adat döntés-előkészítő jellege még nem vonja maga után kötelező erővel a közérdekű adat nyilvánosságtól való elzárását, úgy hasonlóan a szóban forgó döntés meghozatala sem jelenti kényszerítően a döntés-előkészítő jelleg megszűnését és az igényelt közérdekű adat kiadásának kötelezettségét. Az adatigénylés idején, valamint a jelenleg hatályos szabályozás alapján egyaránt az adatkezelő szerv vezetőjének mérlegelést igénylő döntésétől függ, hogy a döntés megalapozását szolgáló adat megismerésére irányuló igényt a törvényben meghatározott időtartamon belül elutasítja vagy sem. Amennyiben az adatkezelő szerv vezetője a közérdekű adat kiadásának megtagadása mellett dönt, azt az Alaptörvényből levezethető, valamint a törvényben meghatározott szempontoknak megfelelően indokolni köteles. Az indokolásnak ki kell terjednie arra, hogy pontosan milyen folyamatban lévő eljárásban meghozandó döntés megalapozását szolgálja a kiadni kívánt közérdekű adat, másrészt arra is, hogy a közérdekű adat kiadása mennyiben befolyásolja a szóban forgó döntés meghozatalát, vagyis, hogy az megghiúsítaná-e a döntés hatékony végrehajtását, vagy ellehetlenítené-e az illetéktelen befolyástól mentes, független, hatékony köztisztviselői munkát.

Az Alkotmánybíróság szerint a Kúria ítéletében formai szempontból igazolta a döntés-előkészítő adatként való minősítést, amikor az adatkezelő erre való hivatkozását a becsatolt iratok alapján megállapította és elfogadta. Nem került sor azonban az adatszolgáltatás-megtagadás tartalmi indokoltságának vizsgálatára azon az alapon, hogy a végső döntést megelőzően tartalmi szempontok híján az adatkezelő diszkrecionális döntési jogkörébe tartozik a döntés-előkészítő adatként való minősítés és így a nyilvánosság korlátozása. Az Alkotmánybíróság rámutatott, hogy a korlátozási alapként hivatkozott döntés-előkészítő jelleg esetén a döntés meghozatalát megelőzően is vizsgálendő, hogy az adatkezelő alkotmányosan igazolható indokok alapján és csak a feltétlenül szükséges mértékben tagadta-e meg a közérdekű adatszolgáltatást. E körben minden esetben a tartalmi vizsgálati szempont az, hogy a közérdekű adat kiadása mennyiben befolyásolja a szóban forgó döntés meghozatalát. A Kúria alkotmányjogi panasszal támadott ítéletében ennek vizsgálatát az Alaptörvény VI. cikkének (2) bekezdésében foglaltakkal ellentétesen kizártnak tartotta, ami e vonatkozásban a közérdekű adatok nyilvánosságához való alapjog sérelmét eredményezte (a Kúria Kpkf.IV.37.260/2014/2. számú végzése).

A békés célú gyülekezéshez való joggal [az Alaptörvény VIII. cikkének (1) bekezdése] és annak örvén a véleménynyilvánítás szabadságával [az Alaptörvény IX. cikkének (1) bekezdése], valamint a passzív választójoggal [az Alaptörvény XXIII. cikkének (1) bekezdése] kapcsolatban a Kúria a Nemzeti Választási Bizottság határozata ellen benyújtott bírósági felülvizsgálati kérelem folytán megindult nemperes eljárásban a Nemzeti Választási Bizottság támadott határozatát megváltoztatta, és megállapította, hogy jogsértő volt az eljárásbeli napon és városban a közterületen elhelyezett pulton való ajánlásgyűjtésnek a közterület-használati engedélyhez kötése.

A Kúria végzésének indokolásában rámutatott arra, hogy nem megalapozott a kérelmezőknek az Alaptörvény VIII. cikke (1) bekezdésének sérelmére való hivatkozása, illetve osztotta a Nemzeti Választási Bizottság azon álláspontját, amely szerint a gyülekezési jogra vonatkozó szabályok nem alkalmazhatók a jelölő szervezetek ajánlásgyűjtésére. Az ajánlószervények közterületen elhelyezett kitelepülő pulton való gyűjtése nem tartozik az Alaptörvény VIII. cikkének (1) bekezdése és a gyülekezési jogról szóló 1989. évi III. törvény (Gytv.) hatálya alá, ami azonban nem jelenti azt, hogy a védendő értéket – a politikai kommunikáció szabadságát – ne lehetne figyelembe venni az ügy elbírálása során. A gyülekezési jog mellett politikai alapjog a felülvizsgálati kérelemben is felhívott, az Alaptörvény IX. cikkének (1) bekezdésébe foglalt véleménynyilvánítás szabadsága. Mindkét jog egyben kommunikációs alapjog is, a védendő értékek köre átfedést mutat.

Az Alkotmánybíróság korábban megállapította: különösen fontos, hogy a véleménynyilvánítási szabadság a választási kampány időszakában érvényesüljön, illetve más döntéseiben a választási kampányt a véleménynyilvánítás szabadsága megnyilvánulási formájának tekintette. Az ENSZ Emberi Jogi Bizottsága szerint annak érdekében, hogy a politikai részvételi jogok teljes mértékű gyakorlása biztosítva legyen, a közélettel és politikai ügyekkel kapcsolatos információk és elképzelések szabad közzétele elengedhetetlen a polgárok, a jelöltek és a választott képviselők között.

A Kúria úgy ítélte meg, hogy az ügy tényállása – azaz a kampányidőszakban, közterületen, kitelepülő pultnál való ajánlásgyűjtés – az Alaptörvény IX. cikke (1) bekezdésének védelmi körébe tartozó politikai kommunikációnak tekintendő. Figyelembe veendő, hogy jelen esetben a politikai kommunikáció a legjelentősebb és a leginkább védelemben részesülő csatornán, a polgárok és a jelöltek, jelölő szervezetek, illetve képviselők között történt. Ennek korlátozása az Alaptörvény IX. cikkének (1) bekezdése alapján alapjogi korlátozás, amelynek – a politikai közlés szabadsága tartalmi sajátosságainak érvényesülése mellett – meg kell felelnie az Alaptörvény I. cikke (3) bekezdésének második mondatában foglalt kritériumnak.

Az ügy elbírálása során figyelembe kellett továbbá venni az Alaptörvény XXIII. cikkének (1) bekezdésében meghatározott passzív választójogról szóló rendelkezést is. Kétségtelen ugyanis, hogy a jelöltté váláshoz szükséges aláírásgyűjtés egyfajta akadályának tekinthető, ha a közterületen, kitelepülő pulton való aláírásgyűjtéshez az engedélyező önkormányzati hatóság nem ad közterület-használati engedélyt (a Kúria Kvk.IV.37.184/2014/3. számú végzése).

A véleménynyilvánítás és a sajtó szabadsága [az Alaptörvény IX. cikkének (1) és (2) bekezdése] vonatkozásában a Kúria hat fontosabb határozatot hozott.

Az első ügyben a Kúria a Nemzeti Választási Bizottság határozata ellen benyújtott bírósági felülvizsgálati kérelem folytán megindult nemperes eljárásban hozott végzésével az Alkotmánybíróság következetes esetjogára hivatkozással leszögezte, hogy a Ve. választási kampányról szóló fejezetének vonatkozó szabályozása összhangban áll azzal, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága kiterjed a választási kampány során a jelöltek és a jelölő szervezetek által folytatott kampánytevékenységre, amelynek egyik eszköze a plakátok készítése, elhelyezése, a választási kampány a véleménynyilvánítás szabadságának megnyilvánulási formája. A Ve. vonatkozó szakaszának értelmezése szerint a választási plakát elhelyezésére kizárólag a Ve. 144. §-ának rendelkezései az irányadóak. A választási szervek az e rendelkezéseknek való megfelelést vizsgálhatják, míg a közúti közlekedési szabályok, továbbá a reklámtáblák elhelyezésére vonatkozó rendeleti szabályokat nem alkalmazhatják, tekintve, hogy a Ve. 144. §-a egy zárt szabályrendszert alkot, ahogy erre a kérelmező felülvizsgálati kérelmében hivatkozott. A Kúria végzése indokolásának végén megállapította, hogy a kérelmező kifogásában foglaltak szerint a plakátok villanyoszlopon való elhelyezése nem sértette a Ve. 144. §-át, továbbá a Ve. 2. § (1) bekezdésének a) és e) pontját sem, így emiatt jogsértés megállapítására és az attól való eltiltásra nem kerülhetett sor (a Kúria Kvk.II.37.307/2014/3. számú végzése).

A második ügyben a Kúria a Nemzeti Választási Bizottság határozatának felülvizsgálatára irányuló nemperes eljárásban hozott, a Nemzeti Választási Bizottság – a Ve. 2. § (1) bekezdésének c) és e) pontjában szereplő, a jelölő szervezetek esélyegyenlőségének biztosítására, valamint a jóhiszemű és rendeltetésszerű joggyakorlás követelményére vonatkozó alapelvek megsértését kimondó – határozatát helyben hagyó végzésének indokolásában kifejtette, hogy bár a kérelmező és szervezőtársa teljes körű tájékoztatást, kellő információt ígért a meghirdetett eljárásbeli politikai vitafórum kapcsán, a felhívás alapvető és meghirdetett céljával ellentétesen az országos listát ál-

lító jelölőszervezetek között önmaga által kiválasztott szempont szerint kategorizált, és kiválasztott három jelölőszervezetet annak ellenére, hogy a Ve. alkalmazandó rendelkezése alapján azonos esélyt kellene biztosítania az országos pártlistát állító valamennyi jelölőszervezet számára. Az egyik ilyen jelölőszervezet megjelenésének kizárására, ezáltal az alapelv figyelembevételének mellőzésére nem ad megfelelő indokot egy, a kérelmező részéről megjelölt értékelési szempont. A Kúria álláspontja szerint ezért a Nemzeti Választási Bizottság indokoltan marasztalta el a kérelmezőt a Ve. 2. § (1) bekezdésének e) pontjában foglalt alapelv megsértése miatt, mert a kérelmező az esélyegyenlőséget nem biztosító médiamegjelenés szervezését a kifogásolt módon elvégezte, a műsorfolyam szereplőinek körét, a műsor menetét meghatározta, ezzel pedig nem egy jövőbeni, hanem egy már megvalósult tevékenységet minősített az alapelvi követelmények tekintetében (a Kúria Kvk.II.37.396/2014/3. számú végzése).

A harmadik ügyben a Kúria részben megismételte a második ügyben tett megállapításait, emellett hangsúlyozta, hogy a kérelmező és az eljárásbeli médium adatok által igazolt együttes fellépése, a szervezésben vállalt közös szerepe, az eljárásbeli időszak alatti műsorfolyam alapvető feltételeinek együttes befejezett meghatározása azt is jelentette, hogy a kérelmező az eljárásbeli médiummal együtt megsértette a Ve. 2. § (1) bekezdésének e) pontjában foglalt alapelvet, magatartása a jóhiszemű és rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe ütközött a Nemzeti Választási Bizottság érdemben helyes és ezért helybenhagyott határozatában vázoltak szerint (a Kúria Kvk.II.37.397/2014/3. számú végzése).

A negyedik ügyben a Kúria a Nemzeti Választási Bizottság határozatának felülvizsgálatára irányuló nemperes eljárásban hozott végzésének indokolásában hivatkozott a Nemzeti Választási Bizottság érdemben helyes határozati megállapításaira, amelyek szerint a Ve. 2. § (2) bekezdésében rögzített alelveket a választási eljárás szabályainak alkalmazása során a választásban érintett résztvevőknek érvényre kell juttatniuk. A kampánytevékenység gyakorlásához való jog csak akkor számíthat törvényes védelemre, ha az nem irányul a jog rendeltetésével össze nem egyeztethető célra, vagy nem sért más magasabb rendű jogi normát. Alkotmánybírósági döntésekre és az Alaptörvény I. cikkének (3) bekezdésére, IX. cikkének (4) bekezdésére hivatkozással rögzítette, hogy a kampánytevékenység során a jelöltek, jelölő szervezetek vagy közszereplők bírálatakor a véleménynyilvánítás szabadságának kiemelt védelme mellett is alkotmányos határt jelent az emberi méltóság sérelme, illetőleg annak védelme. A Nemzeti Választási Bizottság nézete szerint a véleménynyilvánítás szabadsága és a negatív kampány fogalma nem értelmezhető oly módon, hogy annak keretében, illetve arra való hivatkozással a joggal összeegyeztethető lenne, ha a kampány során a jelöltekkel szembeni értékítélet kialakítása emberi mivoltuk kigúnyolására irányulna.

A Kúria nyomatékosította, hogy a felperes által hivatkozott véleménynyilvánítás szabadsága az Alaptörvényben és a polgári törvénykönyvről szóló, 2013. évi V. törvény (Ptk.) által megfogalmazott emberi méltósághoz való joggal összeegyeztetve gyakorolható. Ebből a szempontból kellett vizsgálni, hogy a kérelmező kampányfilmje az abban foglalt tartalommal a fenti jogot sérti-e. A Kúria osztotta a Nemzeti Vá-

lasztási Bizottság határozatának ezzel kapcsolatban kifejtett alapjogi értelmezését. Az állattal való azonosítás mindenkor dehumanizálja az érintett személyt, és ez az adott esetben alkalmas lehet az emberi méltóság megsértésére. Magyarországon a majommal való azonosítás azt eredményezi, hogy az állat leképeződött negatív tulajdonságai a jelöltekhez kötődnek (negatív kampány), miközben a kampányoló jelölt humán formában jelenik meg. A Kúria álláspontja szerint ez a negatív kampáynak olyan meg nem engedhető formája, amellyel szemben az érintett nem érvelhet, nem bizonyíthat. Ezzel sérülhet a jóhiszemű és rendeltetésszerű joggyakorlás alapelve (a Kúria Kvk.I.37.441/2014/2. számú végzése).

Az ötödik ügyben a Kúria a Nemzeti Választási Bizottság határozatát felülvizsgáló és azt helybenhagyó végzésében a véleménynyilvánítás szabadsága és egy önkényuralminak minősülő jelkép kampányeszközként való alkalmazhatósága viszonyáról foglalt állást. A Kúria kifejtette, a véleménynyilvánítás szabadságának kitüntetett szerepe van az alkotmányos alapjogok között. A véleménynyilvánítási jog nem csupán alanyi jog, hanem a nyilvánosságot alakító különböző vélemények szabad kifejezésének garanciája is. Nem korlátozhatatlan, de kiemelt szerepe folytán olyan védelmet élvez, hogy csak kevés más joggal lehetséges a korlátozása. Ugyanakkor az Alkotmánybíróság is kimondta, hogy az alkotmányos értékekkel összeegyeztethetetlen véleménynyilvánítás nem védett, a szabad véleménynyilvánítás kötelezettségekkel és felelősséggel jár együtt. A véleménynyilvánítás szabadságának alkotmányos korlátja lehet a büntető törvénykönyvről szóló, 2012. évi C. törvény (Btk.) szerinti, az önkényuralmi jelképek tiltott használatára vonatkozó szabályozás. A Btk. 335. §-a az általános jellegű tiltás helyett az önkényuralmi jelképeknek a köznyugalom megzavarására alkalmas módon való terjesztését, nagy nyilvánosság előtti használatát vagy közszemlére tételét tiltja.

Az önkényuralmi jelképek használatának tiltására vagy megengedésére irányadó korábbi szabályozás jogalkalmazói gyakorlata ellentmondó volt, a hatályos szabályozás alkalmazására még nem keletkeztek irányadó bírósági határozatok. Az azonban megállapítható, hogy a választási kampány nem semlegesíti az önkényuralmi jelképek használatának tilalmát. A választási kampány a közhatalom demokratikus megszerzésének folyamatához kapcsolódik, a kampány önmagában is nagy nyilvánosságot, az internetes felület pedig közszemlére tételt feltételez. A választási bíráskodás keretei között – a szoros határidőkre is tekintettel – nincs mód a használat céljának, következményeinek részletes bizonyítására, az azonban megállapítható, hogy az önkényuralmi jelkép alkalmazása nem áll az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésébe foglalt véleménynyilvánítási szabadság védelme alatt. Mindez azt eredményezi, hogy a Btk. 335. § (1) bekezdésében nevesített önkényuralmi jelkép választási kampány részeként való használata a használat céljának, következményeinek vizsgálata nélkül alkalmas a rendeltetésellenes joggyakorlás megállapítására. A Kúria ezért akként osztotta a Nemzeti Választási Bizottság megállapítását, hogy sérti a jóhiszemű és rendeltetésszerű joggyakorlás alapelvét az, ha a jelöltek kampánytevékenységük során egymást önkényuralmi jelképek használatával azonosítják a jelkép mögött húzódó ideológiával (a Kúria Kvk.I.37.443/2014/4. számú végzése).

A hatodik ügyben a Kúria rámutatott arra, hogy a felülvizsgálati kérelem tárgyát képező cikkben az eljárásbeli országgyűlési egyéni választókerületi választási bizottság és a Nemzeti Választási Bizottság által elbírált megfogalmazás tényállításnak minősül, s mint ilyen nem áll az Alaptörvény IX. cikkének (1) bekezdésében megfogalmazott véleménynyilvánítás szabadsága védelme alatt. Megalapozottan állapította meg ezért a Nemzeti Választási Bizottság határozatában, hogy az ügyben sérült a Ve. 2. § (1) bekezdésének c) pontjában foglalt esélyegyenlőség elve és a 2. § (1) bekezdésének e) pontja szerinti jóhiszemű és rendeltetésszerű joggyakorlás követelménye. A véleményszabadság által nem védett hamis tényállítás kihat az érintett jelölt esélyeire, ez pedig a Ve. 2. § (1) bekezdése c) pontjának sérelmét eredményezi. A Kúria utalt korábbi végzésére, amely rögzítette, hogy a rendeltetésszerű joggyakorlás sérelme több a jogsértés megállapíthatóságánál, abban felismerhetően meg kell nyilvánulnia annak a szándéknak, amely a formális jogkövetés égisze alatt a jogintézményben rejlő tartalom kihasználására irányul. Jelen ügyben a Ve. 2. § (1) bekezdésének e) pontja is sérült, mert a havilap tekintetében elvárható az a gondosság, hogy az adott ügyben kifejtteni kívánt álláspontot az intézményvezetők kinevezésének valós jogi és ténybeli rendjébe ágyazva mutassa be. A tények nem valós bemutatása nem azonos az éles megfogalmazással (a Kúria Kvk.IV.37.488/2014/3. számú végzése).

A politikai reklám választási kampányidőszakban való közlése [az Alaptörvény IX. cikkének (3) bekezdése] témakörében a Kúria a Nemzeti Választási Bizottság határozatának bírósági felülvizsgálata során hozott végzésével a Nemzeti Választási Bizottság határozatát megváltoztatta, és megállapította, hogy a médiaszolgáltatást nyújtó eljárásbeli televíziós társaság Magyarország kormányának 50 másodperces, jelölő szervezeteket népszerűsítő jelmondatos reklámja közzétételével megsértette a választási eljárásnak a rá vonatkozó, politikai reklám közzétételének tilalmáról szóló rendelkezését és ennek következményeként a választási eljárásnak a jelöltek és a jelölő szervezetek közötti esélyegyenlőségre vonatkozó alapelvét, emellett a szolgáltatót eltiltotta a további jogsértéstől. A Kúria végzésének indokolásában rámutatott arra, hogy a jogi értékeléskor nem a reklámot megrendelő személyének, hanem a műsorszám tartalmának van jelentősége. Utalt arra, hogy a Nemzeti Választási Bizottság tévesnek ítélte értelmezése azt jelentené, hogy bármely magánszemély, civilszervezet vagy gazdasági társaság által közzétett, jelölő szervezetet népszerűsítő, annak támogatására ösztönző reklám nem lenne politikai reklámnak minősíthető, mivel azok jogi státusa, funkciója teljes mértékben eltér a jelölő szervezetekétől.

A Kúria megvizsgálta az érintett műsorszámot és a kifogást tevők által csatolt óriásplakátot ábrázoló dokumentumot, amelyen szerepelt a kormánypártok emblémája, és megállapította, hogy a műsorszám fő üzenete, jelmondata, grafikai, vizuális kivitelezése, részben színhasználata oly mértékű egyezőséget mutat a kormánypártok mint jelölő szervezetek saját népszerűsítésüket szolgáló fő üzenetével, jelmondatával, vizuális megjelenésével és részbeni színhasználatával, hogy az nyilvánvalóan alkalmas a kormánypártok mint jelölő szervezetek népszerűsítésére, támogatására való ösztönzésre, továbbá egyértelműen ezen jelölő szervezetek célját és jelszavát népszerűsíti,

és reklámhoz hasonló módon jelenik meg. A nyilvánvaló azonosság azonban nemcsak mérlegeléssel állapítható meg, hanem a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján, amelyek szerint a kormánypárt és frakciója a választási kampány céljára megvásárolta a kormánytól az eljárásbeli kommunikációs kampánnyal összefüggő jogokat, amiből egyenesen következik, hogy a két kommunikációs kampány lényegi azonosságának eredményeként ezek a kampányok egyaránt népszerűsítik mind a jelölt szervezetet, mind a kormányt. Az előbbi tény pedig megalapozza a politikai reklámként való értékelést.

Mindezért a Kúria megállapította, hogy a szolgáltató az ügy tárgyát képező politikai reklám közzétételével megsértette a Ve. 147/F. § (1) bekezdését, mivel az ott írt határidőig nem nyilatkozott arról, hogy biztosítani kívánja politikai reklám közzétételét, és ebben az esetben politikai reklámot nem tehet közzé. Hangsúlyozta ugyanakkor a Kúria, hogy hasonló tartalmú közleményt kampányidőszakon kívül ki lehet adni, azonban a kampányidőszakban ez nem lehetséges azért, mert összetéveszthető egy párt politikai reklámjával (a Kúria Kvk.III.37.328/2014/6. számú végzése).

A tisztességes hatósági eljáráshoz való jog [az Alaptörvény XXIV. cikkének (1) bekezdése] vonatkozásában a Kúria a Nemzeti Választási Bizottság határozata ellen benyújtott bírósági felülvizsgálati kérelem folytán megindult nemperes eljárásban hozott végzésében megállapította, hogy a kérelmezőnek többek között az Alaptörvény XXIV. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított bírósági felülvizsgálati kérelme alaptalan. A kérelmező előadása szerint az ajánlóívek átadásának határidejét önhibáján kívül vétkesen mulasztotta el, mert az eljárásbeli időszakban a fellebbezéséhez csatolt orvosi igazolás szerint fekvőbeteg volt az átadás helyszínétől távolabb, utazásra alkalmas hozzátartozója vagy ismerőse nem volt, ezért csak késedelmesen tudta az ajánlóíveket leadni. Az a körülmény, hogy a Ve.-ből hiányzik a mulasztás igazolásának lehetősége, sérti az Alaptörvénynek a fent hivatkozott tisztességes eljáráshoz való jogra vonatkozó, továbbá tulajdonhoz való jogra vonatkozó rendelkezéseit, és ezen alapvető jogok érvényesülését aránytalanul korlátozza.

A Kúria végzésének indokolásában kifejtette, hogy a Ve. 124. § (2) bekezdése szerint a független jelöltként indulni szándékozó választópolgár, illetve jelöltet állítani szándékozó jelölt szervezet a rendelkezésére bocsátott összes ajánlóívet köteles átadni a választási irodának a jelölt bejelentésére rendelkezésre álló határidőben. E kötelezettség elmulasztása esetén a jelölt nyilvántartásba vételére illetékes választási bizottság hivatalból eljárva bírságot szab ki. Az ajánlóívek átadásának elmulasztása miatt a kötelezett objektív felelősséggel tartozik, a mulasztáshoz vezető egyedi körülmények értékelésére, mérlegelésére, méltányosság gyakorlására ez okból nincs lehetőség. Erre figyelemmel a választási szerveknek elegendő a mulasztás tényének megállapítása, egyéb körülmény vizsgálata szükségtelen (a Kúria Kvk.III.37.312/2014/3. számú végzése).